

Pál második levele a korinthusiakhoz

Lekció: Ex. 34.29-35, Mt. 17.1-8

Textus: IIKor. 3.4-18

2000. jan.16.

Gazdagrét

Mit hozott Krisztus?

Pál, akit az általa alapított gyülekezetben, Korintusban álapostok kezdtek kritizálni, akinek tekintélyét és szavahihetőségét a gyülekezetben sikeresen aláásták, folytatja az apostoli szolgálat kifejtését és védelmét. Azt a feladatát, amelyre egyedül Isten tette alkalmassá, az *új szövetség szolgálatának* nevezi. Mai igénkben ezt a szolgálatot fejt ki az apostol, oly módon, hogy a Mózesen keresztül adatott Sínai hegyi szövetséggel, azaz az ó szövetséggel állítja párhuzamba. Mindennek oka, hogy a hamis apostolok, akik Pál szerint más evangéliumot hirdettek, mint ő (11.4), akik büszkék voltak zsidó származásukra (11.22), nagy valószínűség szerint abban látták Krisztus szolgálatát, hogy a korintusi pogánykeresztyéneket zsidóvá teszik.

Pál apostol azt mutatja be, hogy az új szövetségben mennyivel többet hozott Jézus Krisztus. Ég és föld a különbség az ószövetségben ill. az újszövetségben élők között. Azonban mielőtt ennek a különbségnek kifejtésébe kezdenék, hadd mutassak rá arra, hogy mi a mai ige aktualitása a mi számunkra.

Keresztyén gyülekezetekben mindig is voltak és vannak olyan emberek, akik „Krisztus nélkül keresztyének”. Ilyen persze nem létezik, mert a keresztyén élet Jézus Krisztus megismerése, elfogadása és követése, de többen mégsem ismerik őt személyesen. Nincs is jelen az életükben az a „több”, amit az új szövetség szerzője, Jézus Krisztus hozott. Ahogy látni fogjuk, bizonyos értelemben olyanok, mintha az ó szövetség alatt élnének. Isten Lelke adja meg nekünk, hogy annak teljességét tudjuk hittel magunkhoz ölelni a mai napon, amit a mi Mennyei Atyánk elkészített, és az ő fiában, az Úr Jézus Krisztusban megszerzett nekünk! Mert sokan vannak úgy, mint éhezők, akikről egy karnyújtásnyira van a meglegegedés, az élet, de nem tudnak róla, és ezért kínlódba élnek, vagy pusztulnak el.

Mi az több, amit Krisztus szerzett meg az új szövetségben?

I. Halál helyett élet

"...a betű megöl, a Lélek pedig megelevenít" - summázza a nagy különbséget Pál. Szemei előtt Mózes fog meg, aki Izrael számára hozza Isten törvényét a két kőtáblára vésve. Mózesnek e szolgálatát *"a halálnak betűkkel kőbe vésett szolgálatának"* nevezi. Azt is mondja, hogy ennek is megvolt a maga dicsősége, de mégis a halál szolgálata volt. Isten Izraellel a Tízparancsolat átadásakor kötött szövetséget. Hogyan nevezheti ezt a csodálatos eseményt a halál szolgálatának az apostol? Miért mondja, hogy a betű, azaz a kőtáblákra véssett szó öl, a Lélek, a Szentlélek pedig életet ad?

A törvény, a tízparancsolat nem önmagában rossz. *"A törvény tehát szent, a parancsolat is szent, igaz és jó."* - mondja az apostol (Róm.7.12.) De ugyanitt azt is írja, hogy *"...éppen az életre adott parancsolat lett halálommá"*. (Róm.7.10) Isten életre adta a törvényt, de az ember bűnös volta miatt az halált hozott. Ezért nevezi az apostol Mózes szolgálatát a halál szolgálatának, és ezért mondja, hogy a betű megöl. Mert a törvény követel, aminek te nem tudsz eleget tenni; de ugyanakkor semmit nem segít abban, hogy követelésének eleget tégy.

Hogyan hoz halált a törvény ma a Krisztus nélkül élő egyháztag számára?

- * *A törvényt nem ismerőnek.* Sokan azzal ámítják magukat, hogy ők nem ütköztek bele Isten törvényébe. Ilyenkor mindjárt azt halljuk: "én nem loptam, én nem vagyok gyilkos, esetleg: én nem paráználkodom. Velem még az Istennek sem lehet baja, nem ártottam a légynek sem, nem

haragszom senkire." Általában ennyivel elintézik az Isten törvényét. Mintha nem lenne ott, hogy ne legyenek neked idegen isteneid énelöttem; vagy: ne tisztelj és imádj semmit istenként, azaz a Mindenható legyen az első az életedben; vagy: megszenteld az Úr napját, és folytathatnám. *Mindig megdöbbsz, hogy milyen vak az ember, amikor azt hallom - és gyakran hallom - hogy nem vagyok én bűnös.* Az ilyen embert, aki azt állítja, hogy Isten törvénye szerint él, ugyanúgy elítéli, halálra ítéli, mint azt, aki tudja, hogy vétkezett.

- * *A törvényt semmibe vevőknek.* Egy másik fajta hozzáállást figyelhetünk meg azokban, akik tudják, hogy beleütköztek Isten törvényébe (itt-ott), de nem veszik ezt komolyan. Vagy azért nem, mert abban bíznak - bolond módon - hogy kis hibáikat és (saját maguk által) aprónak minősített stiklijüket kiegyenlítik erényeikkel, vagy azért nem, mert szerintük "az Isten sem gondolhatja ezt olyan komolyan." Gyakran valami hihetetlen arroganciával intézzük el a bűngyűlölő Isten szentégét, és mentjük fel magunkat könnyed vállrándítással. A törvény, mivel magunk értékelésétől függetlenül elítél, halált hoz.
- * *A törvényt beteljesíteni akaróknak.* Ezek azok, akik nagyon komolyan veszik Istent és az ő kijelentett akaratát, és egész valójukkal megpróbálnak ennek megfelelően élni. De újra és újra kudarcot vallanak, hiába minden erőfeszítésük. Őszinték, és ezért csak így kiálthatnak fel: elvesztem!

Az ószövetség, azaz Mózes szolgálatáról azt mondja tehát Pál, hogy halált hoz, valamint: kárhozzat, azaz elítél; és végül: múlandó, azaz Isten valami többről gondoskodott, ami túlhaladta ezt. *Nem látod-e te is magadat úgy, mint aki a törvény ítélete alatt vagy, akár így, akár úgy, mint aki hasonló módon küzdesz Isten törvényével, és aki mégcsak annyit tudsz, hogy a betű megöl?*

Ha igen, akkor halld a jó hírt: a Lélek megelevenít. Mert a halál szolgálatával áll szemben a Szentlélek szolgálata, a kárhozzatás szolgálatával az igazság szolgálata, a múlandóval a maradandó. Ez az új szövetség, amit a mi Urunk, Jézus Krisztus az ő halálával szerzett meg nekünk. (*"Ez az új szövetség az én vérem által..."*) Amíg a törvény követel, de nem képes segíteni; ezért elítél és halált hoz, addig Jézus Krisztus maga tesz eleget a törvény követelésének. Felviszi bűneinket testében a keresztfára, és saját igazságát, tisztaságát nekünk ajándékozza. Így kínálja fel az életet. Ez a Szentlélek munkája, aki megláttatja veled: akár nem ismerted eddig a törvényt, akár nem vetted komolyan, vagy ha éppen már kétségbeestél: igen, halott vagy. A betű öl. De ő életre kelt, újjászült, Jézus Krisztus életét leheli beléd, mert eggyé tesz a megfeszítettel és feltámadottal. A Lélek megelevenít. Fogadd el a többet, nyújtsd ki kezéd érte: a halál helyett az életet!

II. Értetlenség helyett világosság

Pál apostol folytatja annak bemutatását, hogy az apostoli szolgálat, az új szövetség szolgálata, felülmúlja Mózes, azaz az ó szövetség szolgálatát. Ebben a részben annak lehetünk tanúi, ahogyan a (lekcióban olvasott) II Móz. 34.29-35-öt magyarázza.

Azt olvassuk, hogy Mózes arca ragyogott, vagy sugárzott, miután lejött a hegyről, Isten jelenlétéből. Ez a sugárzás, vagy bibliai szóval dicsőség, félelmet keltett az izraelitákban. Végül mégis odajárultak Mózeshez, aki fedetlen arccal elmondta nekik mindazt, amit Isten parancsolt, majd pedig egy lepellel elfedte az arcát. Később, amikor Isten elé ment Mózes, levette a leplet, majd miután befejezte az Úr üzenetének tolmácsolását, újra arcára tette.

Pál azt mondja, hogy Mózes azért tette arcára a leplet, hogy Izrael fiai ne lássák a "múlandó dicsőség végét", azaz azt, hogy egy idő után nem sugárzott Mózes bőre. Azonban az apostol ennél továbbmegy magyarázatában. A lepel Isten dicsősége és az izraeliták között van, akik nem látják, nem ismerik fel Isten dicsőségét. *"Gondolkodásuk eltompult ... lepel van a szívükön"* - mondja Pál mostmár az ő kortársairól, azokról a zsidókról, akik nem ismerik fel, hogy Jézus a Krisztus. Hiába olvassák az Ószövetséget, nem értik, nem látják meg, hogy Isten minden ígérete az ő fiában, Jézus

Krisztusban lett igenné és ámenné (1.20). Értetlenek, vakok Isten dicsőségének felismerésére - mert a lepel ott van előttük, sőt bennük (értelmükben=szívükben).

Éppen úgy, mint ma is. Sokaknak van még mindig lepel a szívén, ami miatt nem látják Isten dicsőségét Jézus Krisztusban. Értetlenek, amikor arról van szó, hogy "Isten így meg így vezetett", vagy: "megértettem, hogy Isten azt mondta nekem az Igéjéből, hogy...", vagy: "szeretem az én Uramat, Jézus Krisztust" (egy halott személyt lehet tisztelni, de szívből szeretni csak olyan valakit lehet, akivel kapcsolatunk van). Bizonyos dolgok homályosan derengenek előtted, kezdesz megtanulni dolgokat, de valahogy nem áll össze a kép, nem lesz mindez életté. *Olyan az egész, mintha valami párák ablakon néznél kifelé, mereszted a szemed, de nem látsz. Tudod, hogy mit kellene látnod, hallod, hogy mások látják, de te nem látod. Ott van a lepel a szíveden, és ameddig ott van, hallod az ígét, de nem érted, hallasz Jézusról, de nem hallod őt, tudod hogy kell lenni Istennek, de nem találkoztál vele, nincs szívbeli bizonyosságod.*

"Ha majd megtérnek az Úrhoz, elvételik a lepel" - mondja Pál. Mózesről azt olvastuk, amikor az Úrhoz ment, levette a leplet. Ezt alkalmazza Pál apostol: amikor Jézus Krisztushoz, a Mindenható Úrhoz fordulsz teljes szívedből, akkor elvételik a lepel. Akkor, - de csak akkor - megszűnik az értetlenség, egy pillanat alatt eloszlik a pára, összeáll a kép. Ez mindazoknak a tapasztalata, akik nem maradtak meg a kevesebbnél. Jézus neked is többet hozott a vére által szerzett új szövetségben: leveszi a leplet szívedről/elmédről, hogy értetlenség helyett világos látásod legyen!

III. Megkövesedés helyett átformálódás

Akinek szívéről elvételik a lepel, az fedetlen arccal szemléli az Úr dicsőségét, mondja az apostol. Elvész az Isten előtti szégyen, a rejtőzködés, és helyébe lép az iránta való nyíltság, bizalom, szabadság. Micsoda ajándék a Krisztusban bízó, bocsánatot nyert ember számára ez: őszintén, bizalommal jöhet Istenhez minden időben, és a vele való kapcsolat szabadságában élhet.

De még fontosabb, hogy az Úr dicsősége szemlélése közben formálódunk át magunk is az ő képére. Nem pillanatnyi az átformálódás, hanem a Szentléleknek egy életen át tartó munkája bennünk, ami az örökkévalóságban teljesedik be. Ez az új szövetség jellegzetessége: akit Isten Jézus Krisztus által megváltott, azt a Szentlélek által meg is szenteli, azaz átformálja. Ahogyan tekintetünket az Úrra szegezzük, átformálódunk képére, azaz az ő embert levetkőzzük, az új embert felöltözzük. Felismert bűneinket elvetjük, és a Krisztus szerinti jókat magunkra öltjük.

Ezt a többet is Krisztus hozta: nem kell, sőt nem is lehet azt mondanod: én már ilyen vagyok, nem változom. Mennyiszer hangzik ez el családi konfliktusokban: fogadj el, szokjad meg, ha ennyi ideig ilyen voltam, ilyen is maradok. És nem más történik, mint az, hogy ragaszkodunk a bűnhöz, belekövesedtünk már, nem akarunk változni. Milyen jól jön ilyenkor a világ bölcsessége: én ilyen típus vagyok, így születtem, ezt hoztam a génjeimben, így nőtem fel, stb. Nem igaz! Felelősek vagyunk életünkért, cselekedeteinkért, megrögzött szokásainkért. Nem kell úgy maradnod, ahogy vagy! Semmilyen bűnnel, megkötözöttséggel nem kell kibékülnöd. Ez az új szövetség többlete. Aki meghalt a bűneidért, nemcsak bocsánatot szerzett azokra, különösen nem úgy, hogy utána megmaradsz benne. Feltámadt, és az Atya jobbjára ült, neki adatott minden hatalom mennyen és földön. Hogyne tudna megszabadítani? Aki a halált legyőzte, miből ne tudna megváltoztani? Hitetlenségünk mögött a bűn szeretete van. De te ezt ne engedd eluralkodni az életeden. *Fedetlen arccal szemléld őt! Azaz imádságban, igeolvasásban, elcsendesedésben, böjtölésben jöjj hozzá. És akkor meglátod, hogy elváltasz, átformálódasz az ő képére, a Szentlélek által.*

Jézus Krisztus az új szövetség közbenjárója. Halál helyett életet, értetlenség helyett világosságot, a bűnben való megkövesedés helyett valóságos, belülről való változást kínál neked. Fogadd el őt, Isten legdrágább ajándékát! ÁMEN!